

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **H&D oil, s.r.o.**, se sídlem Praha 5 – Stodůlky, Bavorská 856/14, IČ: 27220362, zast. Mgr. Tomášem Krejčím, advokátem se sídlem Praha 1 – Josefov, Pařížská 204/21, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobách proti rozhodnutí ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 27.12.2010, č.j. ČOI 89969/10/O100/1000/10/Tu/Št a proti rozhodnutí ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 29.12.2010, č.j. ČOI 93671/10/O100/1000/10/Tu/Št

t a k t o:

- I. Žaloby se zamítají.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím ze dne 29.9.2010 č.j. 10/1306/10/11 Česká obchodní inspekce, inspektorát Středočeský a Hl. město Praha uložila žalobci jakožto podnikateli provozujícímu živnost v provozovně čerpací stanice pohonných hmot H&D oil, Netvořice 289 pokutu ve výši 100.000,- Kč za správní delikt uvedený v § 9 odst. 1 písm. b) zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pohonných hmotách), kterého se dopustil tím, že při kontrole provedené dne 2.6.2010 ve výše uvedené provozovně prodával ropný produkt, bezolovnatý automobilový benzín Super plus BA-95, který nesplňoval požadavky na jakost a složení pohonné hmoty podle § 3 odst. 1 téhož zákona stanovené v § 3 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 133/2010 Sb., o požadavcích na pohonné hmoty, o způsobu sledování a monitorování složení a jakosti pohonných hmot a o jejich evidenci (vyhláška o jakosti a evidenci pohonných hmot) a ČSN EN 228 v ukazatelích:

- etanol - maximální hodnotu tohoto ukazatele (při zahrnutí nejistoty měření) stanoví cit. norma 5,2 % V/V, zjištěno bylo 20,9 % V/V,
- kyslík výpočtem - maximální hodnotu tohoto ukazatele (při zahrnutí nejistoty měření) stanoví cit. norma 2,9 % V/V, zjištěno bylo 8,39 % V/V.

Rozhodnutím ze dne 27.12.2010, č.j. ČOI 89969/10/O100/1000/10/Tu/Št žalovaný zamítl odvolání podané žalobcem proti výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení pokuty ve výši 100.000,- Kč a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce se v odvolání hájil tím, že provozuje sít' čerpacích stanic již 7 let a za tu dobu nedošlo ani jednou k porušení zákona o pohonných hmotách ani k jinému problému v souvislosti s prodejem ropných produktů. Zjištěné skutečnosti žalobce znepokojují a vyslovuje nad nimi lítost, protože se snaží veškeré své povinnosti plnit řádně a svědomitě. Není si vědom žádného svého zaviněného jednání. K pochybení muselo dle jeho názoru dojít na straně dodavatele - společnosti KONT FUEL DISTRIBUTION s.r.o., vůči které hodlá vyvodit příslušné důsledky. Žalobce se snaží dodržovat veškeré předpisy a porušení zákona nemohl objektivně zabránit. Navrhl, aby bylo rozhodnutí o uložení pokuty zrušeno nebo alespoň pokuta snížena.

Žalovaný po přezkoumání všech předložených písemných materiálů dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně učinil ve věci potřebná skutková zjištění ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci závěrem, že se žalobce předmětného správního deliktu dopustil a tento delikt mu byl bezpečně prokázán. V předchozím řízení neshledal žalovaný žádnou procesní vadu s dopadem na zákonnost a správnost vydaného rozhodnutí. Co se týče odvolací argumentace žalobce, že za zjištěné nedostatky nenese vinu, protože byly způsobené jeho dodavatelem - společností KONT FUEL DISTRIBUTION s.r.o., žalovaný konstatoval, že v tomto případě je správní trestání postaveno na principu tzv. objektivní odpovědnosti, kdy otázku zavinění není nezbytné zkoumat. Pro správní orgán je navíc prakticky nemožné zpětně zjistit, v kterém okamžiku distribuce pohonné hmoty k pochybení došlo, tedy ověřit, zda skutečně pochybil dodavatel pohonných hmot, jak uvádí žalobce. Nepochybně však je, že právě žalobce byl tím, kdo v době kontroly prodával pohonné hmoty, které nesplňovaly jakostní parametry, a proto je sankční odpovědnost po právu vyvozována vůči němu. Jeho další kroky vůči dodavateli pohonných hmot jsou již v tomto případě věcí soukromoprávních vztahů mezi oběma společnostmi.

Pokud jde o výši pokuty, žalovaný neshledal důvody pro její snížení. Konstatoval, že správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí srozumitelně vysvětlil, že v tomto případě se jednalo o závažnou odchylku od jakostních norem, která mohla spotřebitele značně poškodit. Nelze také odhlédnout od skutečnosti, že kontrola byla provedena na základě podnětu spotřebitele, který poukazoval na problémy po načerpání pohonné hmoty na výše uvedené čerpací stanici. Ze všech výše uvedených důvodů proto žalovaný k moderaci uložené pokuty nepřistoupil.

Rozhodnutím ze dne 25.10.2010 č.j. 10/1492/10/11 Česká obchodní inspekce, inspektorát Středočeský a Hl. město Praha uložila žalobci jakožto podnikateli provozujícímu živnost v provozovně čerpací stanice pohonných hmot H&D oil, Netvořice 289 pokutu ve výši 200.000,- Kč za správní delikt uvedený v § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách, kterého se dopustil tím, že při opakované kontrole provedené dne 13.7.2010 ve výše uvedené provozovně prodával ropný produkt, bezolovnatý automobilový benzín Super plus BA-95, který nesplňoval požadavky na jakost a složení pohonné hmoty podle § 3 odst. 1

téhož zákona stanovené v § 3 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 133/2010 Sb., a ČSN EN 228 v ukazatelích:

- ethanol - maximální hodnotu tohoto ukazatele (při zahrnutí nejistoty měření) stanoví cit. norma 5,2 % V/V, zjištěno bylo 15,7 % V/V,
- kyslík výpočtem - maximální hodnotu tohoto ukazatele (při zahrnutí nejistoty měření) stanoví cit. norma 2,9 % m/m, zjištěno bylo 6,73 % m/m,

Rozhodnutím ze dne 29.12.2010, č.j. ČOI 93671/10/ O100/1000/10/Tu/Št žalovaný zamítl odvolání podané žalobcem proti výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení pokuty ve výši 200.000,- Kč a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce v odvolání odkázal na své předchozí odvolání proti rozhodnutí téhož inspektorátu, kterým mu byla uložena pokuta 100.000 Kč za nesplnění stejných jakostních ukazatelů jako v tomto případě, a zopakoval, že provozuje síť čerpacích stanic již 7 let a že za tuto dobu nedošlo ani jednou k porušení zákona o pohonných hmotách ani jinému problému v souvislosti s prodejem ropných produktů. Zjištěné skutečnosti jej znepokojují a vyslovuje nad nimi lítost, protože se snaží veškeré své povinnosti plnit řádně a svědomitě. Ihned poté, co mu bylo dne 26. 8. 2010 oznámeno zahájení správního řízení pro předchozí zjištění, učinil nezbytná opatření, aby nevyhovující pohonné hmoty již nebyly nabízeny k dalšímu prodeji. Opakované odběry však byly správním orgánem provedeny dne 13.7.2010, tedy ještě před zahájením správního řízení. Nevyhovující benzín přitom zřejmě pocházel ze stejné zásobovací nádrže jako v předchozím případě. Žalobce si není vědom svého zaviněného porušení právních předpisů, protože k pochybení mělo dojít na straně dodavatele pohonných hmot. Ihned poté, co se o nedostacích dozvěděl, přijal nezbytná opatření k jejich nápravě. V této souvislosti žalobce namítl, že by se v daném případě de facto jednalo o dvojí postih téhož porušení. Navrhl, aby odvolací orgán rozhodnutí zrušil nebo alespoň snížil uloženou pokutu.

Po přezkoumání všech předložených písemných materiálů dospěl žalovaný k závěru, že správní orgán I. stupně učinil ve věci potřebná skutková zjištění ve smyslu § 3 správního řádu a nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci závěrem, že se žalobce dopustil správního deliktu uvedeného ve výroku odvoláním napadeného rozhodnutí, který mu byl bezpečně prokázán. Žalovaný též neshledal v předchozím řízení žádnou procesní vadu s dopadem na zákonnost a správnost vydaného rozhodnutí. Shodně jako ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 27. 12. 2010, č.j. ČOI 89969/10/0100/1000/10/Tu/Št žalovaný uvedl, že správní trestání je v tomto případě postaveno na principu tzv. objektivní odpovědnosti, kdy otázku zavinění není nezbytné zkoumat. Žalobce tak odpovídá za své jednání i v případě, že by bylo pravdou to, co tvrdí, tedy že k pochybení došlo na straně jeho dodavatele. Případné vyrovnání mezi oběma společnostmi je již věcí vzájemných soukromoprávních vztahů.

Žalovaný nepřisvědčil stěžejnímu argumentu žalobce, že je trestán dvakrát za totéž a že o předchozím pochybení se dozvěděl až dne 26. 8. 2010, kdy s ním bylo zahájeno správní řízení. V daném případě nejde o dvojí trestání téhož, protože obě kontroly proběhly ve zcela jiný den (první odběr 2.6.2010, druhý odběr 13.7.2010), jedná se tedy o dva odlišné skutky, a stejně tak ani naměřené parametry nejsou v obou případech shodné. Zcela mylné je pak tvrzení, že o výsledcích prvního odběru se žalobce dozvěděl až dne 26. 8. 2010, kdy s ním bylo zahájeno správní řízení. Jak vyplývá ze správního spisu vedeného ve věci předchozí kontroly, žalobce byl o výsledcích prvního odběru informován v rámci kontroly dne 14.6.2010 a protokol z této kontroly spolu s inspekčními zprávami byl poté ještě doručen do jeho datové schránky dne 1.7.2010. K druhému odběru přitom došlo až dne 13.7.2010.

Žalobce tak měl k dispozici dostatečně dlouhou dobu na to, aby přijal opatření k nápravě. Přesto bylo při následné kontrole zjištěno pochybení téhož druhu jako při kontrole předešlé. Tato skutečnost dle žalovaného rozhodně nesvědčí o proklamované svědomitosti žalobce při plnění zákonných povinností.

Žalovaný se ztotožnil s výší pokuty vyměřené správním orgánem I. stupně. Je toho názoru, že podané odvolání, jakož i obsah spisu jako celek, nezavdávají důvod pro její snížení pod výměr obsažený v prvoinstančním rozhodnutí. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je patrné, že se jednalo o závažnou odchylku v jakostních ukazatelích, a správní orgán též přesvědčivě popsal možné následky tohoto jednání. Z hlediska způsobu spáchání pak žalovaný označil za přítěžující okolnost, že se jedná o zjištění opakované. Odhlédnout nelze ani od skutečnosti, že kontrola byla provedena na základě podnětu spotřebitele, který poukazoval na problémy po načerpání pohonné hmoty na výše uvedené čerpací stanici.

Dvěma samostatně podanými žalobami se žalobce u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označených v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadená rozhodnutí“), jakož i zrušení jim předcházejících rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pro případ, že soud návrhu na zrušení rozhodnutí nevyhoví, žalobce navrhl, aby soud rozhodl o upuštění od uložených pokut nebo alespoň o jejich snížení ve smyslu § 65 odst. 3 s.r.s. V obou žalobách uplatnil žalobce naprosto shodné žalobní námítky. Uvedl, že je i nadále přesvědčen o správnosti svého právního stanoviska obsaženého v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Domnívá se, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nerespektují základní zásadu správního práva vyplývající z ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, která správnímu orgánu ukládá povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Dále namítá, že nebylo vzato v potaz ustanovení § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, podle něhož právnická osoba neodpovídá za správní delikt, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila. Žalobce již ve svém odvolání uvedl, že provozuje síť čerpacích stanic již déle než sedm let. Během této doby bylo Českou obchodní inspekcí provedeno několik kontrol, při nichž žádné porušení právních předpisů nebylo zjištěno. Žalobce vynaložil veškeré možné úsilí, aby nedošlo k neoprávněné manipulaci s pohonnými hmotami, která by mohla negativně ovlivnit jejich jakost. Není si vědom zaviněného porušení jakékoliv povinnosti týkající se kvality pohonných hmot, které byly nabízeny k prodeji zákazníkům v čerpacích stanicích, jež provozuje, neboť sám není dodavatelem těchto ropných produktů. Za podstatné pokládá také to, že odchylky od požadované jakosti u předmětných pohonných hmot nemohl sám odhalit.

Žalobce se domnívá, že k manipulaci s pohonnými hmotami muselo dojít ještě před jejich dodáním do čerpací stanice s pohonnými hmotami, kterou provozuje. Z tohoto důvodu je přesvědčen o tom, že měla být zkontrolována dodávka pohonných hmot jeho dodavatele, společnosti KONT FUEL DISTRIBUTION s.r.o., aby byl odhalen původ nekvalitních pohonných hmot a byla možnost zabránit jejich dalšímu šíření. Pokud k manipulaci s pohonnými hmotami došlo ještě před jejich dodáním žalobci, neměl žalobce objektivně možnost, ani při vynaložení veškerého úsilí, aby porušení povinností vyplývajících ze zákona o pohonných hmotách zabránil. Manipulace s pohonnými hmotami na čerpací stanici není v zásadě proveditelná.

Žalobce dále namítl, že správní orgán při stanovení výše pokut nepřihlédl ke všem skutečnostem uvedeným v ustanovení § 10 odst. 2 zákona o pohonných hmotách, tj. zejména že nedostatečně zohlednil veškeré polehčující okolnosti a zcela nesprávně interpretoval

a aplikoval předmětné ustanovení zákona o pohonných hmotách. V dané věci nebyl zjištěn a prokázán jakýkoliv konkrétní škodlivý následek spojený s nedostatky v jakosti předmětných pohonných hmot. Žalobce má za to, že při stanovení výše škody nelze vycházet z očekávání či předpokladů možných vzniklých škod, aniž by tyto skutečně nastaly.

Žalobce též nemůže souhlasit s výší uložené pokuty, protože v obdobných případech byly dozorovým orgánem ukládány pokuty v menší výši. Tato skutečnost vyplývá ze seznamu provozovatelů čerpacích stanic, kterým byla Českou obchodní inspekcí uložena pokuta za správní delikt uvedený v ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách, jenž byl uveřejněn na webových stránkách České obchodní inspekce www.coi.cz.

Žalovaný navrhl, aby soud žaloby jako nedůvodné zamítl. Ve vyjádřeních k žalobám uvedl, že napadená rozhodnutí vycházejí z dostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo v nich dostatečným způsobem reagováno na veškeré námitky žalobce. Dle žalovaného nelze než odkázat na odůvodnění napadených rozhodnutí, kde je poukázáno na princip objektivní odpovědnosti za kvalitu prodáváných pohonných hmot, přičemž je věcí žalobce, zda a jakým způsobem bude uplatňovat případné soukromoprávní nároky vůči svému dodavateli.

Žalovaný se nedomnívá, že by na posuzovaný případ dopadal liberační důvod uvedený v § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. Žalobce totiž žádným způsobem neprokázal, že by vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránil. Pokud jde o poukaz na nepřiměřenost uložené sankce, má žalovaný za to, že pokuta není s ohledem na závažnost zjištěných odchylek nijak vysoká.

Žalovaný nemůže souhlasit s názorem žalobce, že při úvahách o výši sankce nelze vycházet z hypotetických škod, ale pouze ze škod, které skutečně nastaly. Posuzovaný správní delikt patří mezi delikty ohrožovací; pro jeho spáchání tak postačí, je-li zákonem chráněný zájem pouze ohrožen. Škodlivý následek zde nemusí nutně nastat. Při hodnocení závažnosti jednání je pak zcela na místě zohlednit, jak závažné riziko spotřebitelům hrozilo, což také správní orgán I. stupně učinil. Pokud by byly navíc prokázány konkrétní škody na vozidlech spotřebitelů (což by ovšem s ohledem na nutnost jednoznačně prokázat příčinnou souvislost byl velmi nesnadný úkol), nepochybně by se jednalo o významnou přitěžující okolnost, která by vedla k dalšímu zvýšení uložené sankce.

Pokud jde argument, že podle informací zveřejňovaných na internetových stránkách ČOI měly být v obdobných případech ukládány pokuty nižší, žalovaný předně poukázal na skutečnost, že žalobce vůbec neuvádí, která konkrétní rozhodnutí má na mysli, takže žalovaný může na tuto námitku stěží konkrétněji reagovat. Ze zveřejněného seznamu je však zřejmé, že uložená pokuta nijak nevybočuje z rámce pokut ukládaných za obdobně rozsáhlá porušení. V tomto ohledu poukázal žalovaný např. na pokutu 80.000 Kč uloženou společnosti EXPIM OIL spol. s r.o., nebo na stejně vysokou sankci uloženou společnosti PLUS OIL, a.s. (<http://www.coi.cz/cs/spotrebitel/nevyhovujiici-ph-cerpaci-stanice.html> - soubor „TK-PHM“) za porušení pouze jediného parametru (bod vzplanutí motorové nafty). Benzín Super BA-95 odebraný na předmětné čerpací stanici žalobce přitom nesplnil stanovené limity ve dvou ukazatelích.

Ve vztahu k pokutě ve výši 200.000,- Kč žalovaný dodal, že výše sankce je v tomto případě dvojnásobná zejména proto, že se jednalo o opakované zjištění porušení zákona o pohonných hmotách u stejného subjektu, jak ostatně vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci řízení na svých dosavadních podáních a procesních stanoviscích; žádné další argumenty podstatné pro rozhodnutí ve věci samé neuvedli.

Soud při jednání usnesením rozhodl, že řízení o obou žalobách, která byla dosud vedena pod spisovými značkami 9 A 39/2011 a 9 A 40/2011, se spojují ke společnému projednání s tím, že společné řízení o těchto věcech bude nadále vedeno pod spisovou značkou 9 A 39/2011.

Na základě podané žaloby přezkoumal soud napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzovaných věcech vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, v jeho znění účinném k datu vydání napadených rozhodnutí, lze pohonné hmoty prodávat nebo vydávat, pouze pokud splňují požadavky na jejich jakost a složení stanovené prováděcím právním předpisem, zvláštními právními předpisy a českými technickými normami.

Podle § 9 odst. 1 písm. b/ zákona o pohonných hmotách se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že prodá nebo vydá pohonnou hmotu, která nesplňuje požadavky na pohonné hmoty podle § 3 odst. 1.

Podle § 9 odst. 2 zákona o pohonných hmotách se za správní delikt podle odstavce 1 písm. a) a i) uloží pokuta do 20 000 000 Kč, za správní delikt podle odstavce 1 písm. b) až d) pokuta do 5 000 000 Kč, za správní delikt podle odstavce 1 písm. e) až g) pokuta do 3 000 000 Kč a za správní delikt podle odstavce 1 písm. h) pokuta do 1 000 000 Kč.

Podle § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila.

Podle § 10 odst. 2 zákona o pohonných hmotách se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

Neopodstatněnou shledal soud námitku žalobce, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nerespektují základní zásadu správního práva vyplývající z ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, která správnímu orgánu ukládá povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Dle názoru soudu

správní orgán postupoval v souladu s citovaným ustanovením, v řízeních zjistil všechny rozhodné skutečnosti, a obě napadená rozhodnutí tak vycházejí z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 9 odst. 1 písm. b/ zákona o pohonných hmotách bylo v obou případech žalobci jednoznačně prokázáno. Z výsledků rozborů odebraných vzorků pohonných hmot je nade vší pochybnost zřejmé, že žalobce v provozovně čerpací stanice pohonných hmot v Netvořicích prodával pohonnou hmotu (bezolovnatý automobilový benzín Super plus BA-95), která nesplňovala požadavky na pohonné hmoty podle § 3 odst. 1 téhož zákona. Tuto skutečnost, která je pro posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí klíčová, žalobce žádnou relevantní námitkou nezpochybnil.

Nelze než přisvědčit žalovanému, že správní trestání je v tomto případě postaveno na principu tzv. objektivní odpovědnosti, což znamená, že není nutné zkoumat otázku zavinění pachatele. Žalobce se nemůže zprostit odpovědnosti za spáchání daného správního deliktu ani tvrzením, že k pochybení došlo zřejmě na straně jeho dodavatele. Tato otázka není pro posouzení věci významná – podstatné je pouze to, že to byl právě žalobce, kdo v rozporu se zákonem v době kontroly prodával pohonnou hmotu nevyhovující jakosti. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani to, že v předchozích letech nebylo toto pochybení u žalobce zjištěno.

Žalobce sice vytýká správnímu orgánu porušení § 50 odst. 3 správního řádu, nicméně neuvádí, jaké konkrétní okolnosti rozhodné pro posouzení věci samé nebyly správním orgánem v daném případě zjištěny. Podle § 71 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat také žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Jinými slovy řečeno, je věcí žalobce, aby v žalobě zřetelně vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitky) ve smyslu shora citovaného § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Nekonkrétnost výše uvedené žalobní námitky brání tomu, aby se jí soud zabýval jinak než v obecné rovině.

Nedůvodná je též námitka vytýkající žalovanému porušení § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. Žalobce v průběhu správních řízení, která vyústila ve vydání napadených rozhodnutí, *neoznačil ani nepředložil jediný důkaz*, jenž by prokazoval, že vyvinul úsilí směřující k tomu, aby zabránil porušení povinnosti stanovené v § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, tj. povinnosti prodávat pohonné hmoty pouze tehdy, pokud splňují stanovené požadavky na jejich jakost a složení. Žalobce se v průběhu správního řízení omezil toliko na konstatování, že se z jeho strany jedná o první porušení této povinnosti, a na obecné proklamace typu, že si není vědom zaviněného porušení jakékoliv povinnosti týkající se kvality pohonných hmot a že se veškeré povinnosti snaží plnit řádně a svědomitě. Žádný důkaz o tom, že vynaložil *veškeré úsilí*, které bylo možno požadovat, aby porušení dané povinnosti zabránil, ostatně žalobce nepředložil ani v řízení před soudem. Vzhledem k výše uvedenému nelze než konstatovat, že nesplnil podmínky stanovené v § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, které by jej zprošťovaly odpovědnosti za spáchání vytýkaného správního deliktu, a nemůže žalovanému s úspěchem vytýkat porušení tohoto ustanovení.

Nutno dodat, že ustanovení § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách obsahuje speciální úpravu vůči ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, pokud jde o důkazní břemeno.

Tím, kdo má prokázat, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti stanovené zákonem o pohonných hmotách zabránil, není správní orgán, ale právnická osoba, které je vytýkáno spáchání správního deliktu spočívajícího v porušení příslušné povinnosti. Jinak řečeno, přestože se ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu jedná o okolnost svědčící ve prospěch právnické osoby, která je podezřelá ze spáchání správního deliktu, nese podle § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách důkazní břemeno ohledně prokázání této skutečnosti v řízení ona sama, a nikoliv správní orgán.

Soud na tomto místě pro úplnost dodává, že si dovede představit řadu preventivních opatření, jejichž provedením může prodejce pohonných hmot předcházet porušení povinnosti stanovené v § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, ať již je to provedení rozboru vzorků odebraných z každé dodávky pohonných hmot ještě před jejich uvedením do prodeje za účelem ověření jejich kvality, nebo striktní požadavek na předložení výsledků těchto rozborů vůči smluvním dodavatelům pohonných hmot. Pokud by žalobce naznačeným způsobem postupoval, mohl odchylky od požadované jakosti u prodáváných pohonných hmot včas odhalit. Žalobce však nemůže s úspěchem vytýkat správnímu orgánu neprovedení kontroly dodávky pohonných hmot u jeho dodavatele, neboť správnímu orgánu žádný zákon provedení takového opatření neukládá, nehledě k tomu, že výsledek takové dodatečné kontroly by nemohl nijak ovlivnit zjištění, že žalobce v době kontroly prodával pohonné hmoty nevyhovující jakosti.

Neobstojí ani námitka nesprávné aplikace ustanovení § 10 odst. 2 zákona o pohonných hmotách. Správní orgán I. stupně se v rozhodnutích v rámci zdůvodnění výše ukládaných pokut řádně zabýval zákonným hlediskem závažnosti správního deliktu, přičemž přihlédl zejména k tomu, že vzorky odebraných pohonných hmot vykazovaly závažnou odchylku od normových hodnot. Současně vzal v potaz škodlivý následek žalobcova deliktního jednání, spočívající ve finančním poškození spotřebitelů, kteří v provozovně žalobce takto nekvalitní benzín s nižší výhřevností zakoupili (v prvním případě na základě konkrétního výpočtu dovodil, že spotřebitel byl poškozen o cca 1,56 Kč na litru prodaného paliva, ve druhém případě se pak jednalo o cca 1,- Kč na litru prodaného paliva). Tomuto posouzení následně přisvědčil i žalovaný, který v napadených rozhodnutích poukázal rovněž na to, že kontrola byla u žalobce provedena na základě podnětu spotřebitele, který si stěžoval na technické problémy s vozidlem, které nastaly po načerpání pohonné hmoty v provozovně žalobce. Ve druhém případě pak žalovaný neopomněl přihlídnout k tomu, že žalobce ani po prvním zjištění prodeje nekvalitních pohonných hmot nezjednal nápravu, takže porušení téže povinnosti u něj bylo zjištěno opakovaně.

Z výše uvedeného je zřejmá nepravdivost žalobcova tvrzení, že správní orgán nevzal při stanovení výše pokuty v úvahu škodlivý následek deliktního jednání. Bylo prokázáno, že žalobce v předmětné provozovně prodával pohonné hmoty nevyhovující jakosti, a tím nepochybně došlo i ke shora uvedenému škodlivému následku v podobě finančního poškození spotřebitelů, kteří tyto pohonné hmoty u žalobce zakoupili.

Žalobce sice tvrdí, že správní orgán nedostatečně zohlednil „veškeré polehčující okolnosti“, nespecifikoval však, jaké konkrétní polehčující okolnosti má na mysli. Výše uložených pokut dle názoru soudu plně koresponduje závažnosti žalobcova deliktního jednání. Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že maximální výše sankce, kterou je možno uložit pachateli za správní delikt podle § 9 odst. 1 písm. b/ zákona o pohonných hmotách, činí podle § 9 odst. 2 téhož zákona 5.000.000,- Kč. Pokuta ve výši 100.000,- Kč, která byla žalobci uložena za první zjištěné porušení § 3 odst. 1 zákona o pohonných

hmotách, tedy představuje pouhé 2 % maximální možné výše sankce, z čehož je zřejmé, že správní orgán vzal (i bez výslovného vyjádření) v úvahu i tu okolnost svědčící ve prospěch žalobce, a sice že se z jeho strany jednalo o první překročení zákona. Ve druhém případě již k této polehčující okolnosti pochopitelně přihlídnout nemohl, čemuž koresponduje i výše pokuty.

Soud nemohl vejít ani na námitku, v níž žalobce vyjadřuje nesouhlas s výší uložené sankce s poukazem na to, že v obdobných případech byly dozorovým orgánem ukládány pokuty v menší výši. Rovněž tato žalobní argumentace je naprosto nekonkrétní, neboť z pouhého odkazu na seznam sankcionovaných provozovatelů čerpacích stanic dostupný na webových stránkách České obchodní inspekce www.coi.cz nelze dovodit, zda se v případě nižších pokut jednalo skutkově shodné či obdobné případy, jako tomu bylo u žalobce, nebo zda šlo o méně závažné případy. Také zde platí, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti napadených rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Bylo tedy na žalobci, aby specifikoval konkrétní případy a porovnal je s jeho věcí. Protože tak neučinil, nelze dospět k závěru, že správní orgán v souzené věci postupoval v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, tj. že nedbal na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Soud může na tomto místě pouze obecně konstatovat, že výše žalobci uložených pokut se nevymyká některým pokutám uvedeným na seznamu provozovatelů čerpacích stanic sankcionovaných v roce 2010, který je dostupný na výše označených webových stránkách České obchodní inspekce. Podle údajů obsažených ve zmiňovaném dokumentu byla například společností EXPIM OIL spol. s r.o. a PLUS OIL, a.s., uložena pokuta ve výši 80.000,- Kč za prodej pohonných hmot, které nevyhověly toliko v jediném parametru jakosti, zatímco v případě žalobce bylo zjištěno, že jím prodávané pohonné hmoty nesplňovaly hned dva parametry jakosti, a to navíc v podstatné míře.

Soud tedy neshledal žaloby důvodnými, a proto je podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Součástí žaloby učinil žalobce též návrh in eventum na rozhodnutí soudu o upuštění od uložení pokuty či o jejím snížení. O upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen *ve zjevně nepřiměřené výši*, k čemuž ale v daném případě nedošlo. Správní orgán výši žalobci ukládané pokuty v obou případech řádně zdůvodnil a s jeho posouzením se soud plně ztotožňuje. Pokutu uloženou žalobci, jejíž výše v prvním případě představuje toliko 2 % maximální možné výše sankce a v druhém případě 4 %, nepovažuje soud za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou, a proto návrhu žalobce na moderaci uložených pokut nevyhověl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat

označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. června 2014

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Matznerová, DiS.